

všeobecně oprávněny jménem osoby, kterou zastupují, učiniti závazná prohlášení se soukromoprávními následky, která jsou podle zákona vyhrazena určitému orgánu zastoupené osoby.

V souzeném případě namítal žalovaný, že se na mimosoudní výpovědi, o niž jde, neusnesl platně příslušný orgán žalující nadace. Procesní soud byl proto oprávněn podle §§ 26, 27 obč. zák. zkoumati, který orgán je povolán k správě žalující nadace a zda se tento orgán usnesl na mimosoudní výpovědi, kterou finanční prokuratura dala jménem žalující nadace.

Nesporno zůstalo, že správou žalující nadační nadace je pověřen zemský výbor v zastoupení země České.

Žalující nadace dolíčila v řízení první stolice, že finanční prokuratura v P. dal zmocnění k výpovědi, o niž jde, prezident resp. viceprezident zemského úřadu spolu s jedním přisedícím zemského výboru za zemský výbor, že se však zemský výbor na dotčené výpovědi neusnesl; výtku rozporu se spisy, kterou po této stránce činí dovolatel odvolacímu soudu, není proto oprávněna.

Právem tudíž usoudily nižší soudy, že výpověď, na které se neusnesl orgán žalující nadace v té příčině jedině příslušný, nelze uznati za účinnou.

Čís. 17072.

Odpovědnost dráhy (zák. č. 27/1869 ř. z.).

Československý stát neodpovídá za úraz, k němuž došlo v době, kdy železniční vagon byl již přistaven na koleje s o u k r o m é vlečky a převzat zaměstnanci majitele vlečky.

(Rozh. ze dne 12. října 1938, Rv I 3183/37.)

Podle zjištěného stavu věci došlo k žalobcovu úrazu nikoliv na drážním tělese železničního eráru, nýbrž po přistavení vagonu z drážního tělesa na koleje vlečky firmy T-ké železářny a po převzetí vagonu zaměstnanci uvedené firmy při jeho posunu zaměstnanci firmy na kolejích vlečky. Posunování vagonu se dělo tím způsobem, že čtyři dělníci uvedené firmy — a mezi nimi žalobce — strkali vůz u předních nárazníků dopředu. Žalobní nárok, kterého se žalobce domáhal na žalovaném Československém státu zaplacení 91.686 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody mimo jiné též podle zák. č. 27/1869 ř. z., soud první stolice neuznal důvodem po právu, kdežto odvolací soud jej uznal důvodem po právu.

Nejvyšší soud obnovil mezitímní rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Podle zjištěného skutkového stavu věci došlo k žalobcovu úrazu nikoliv na drážním tělese železničního podniku, nýbrž po přistavení vagonu z drážního tělesa na koleje vlečky firmy T. železářny a po pře-

vzetí vagonu zaměstnanci uvedené firmy při jeho posunu jejími zaměstnanci na kolejích vlečky. Posunování vagonu se dělo tak, že čtyři dělníci uvedené firmy — a mezi nimi žalobce — strkali vůz u předních nárazníků dopředu.

Odpovědnost dráhy podle § 1 zák. č. 27/1869 ř. z. předpokládá, aby příhoda v dopravě nastala při výkonu nebo v příčině výkonu patřícího do dopravní služby dráhy provozované parní nebo jinou živelní silou.

Jestliže byl v souzeném případě prázdný vagon přistaven na koleje vlečky uvedené firmy a převzat jejími zaměstnanci, vyšel již z železniční dopravy a nelze ruční posunování vagonu zaměstnanci firmy na kolejích její vlečky pokládati za posunování vozu za normálního posunu železničního a tudíž za železniční dopravy. K žalobcovu úrazu došlo při ručním posunu vozu na kolejích vlečky, když byl železniční provoz již ukončen. Nenastal tedy úraz vůbec v provozu železnice, nýbrž v provozu na vlečce uvedené firmy, a to jest jediné rozhodující pro posouzení otázky, zda příhoda nastala při výkonu nebo v příčině výkonu patřícího do dopravní služby dráhy, a pro řešení otázky její odpovědnosti podle § 1 zák. č. 27/1869 ř. z., jak to bylo blíže odůvodněno v rozhodnutí č. 4638 Sb. n. s., na něž sice odkázal i odvolací soud pro svůj právní názor, avšak nepřípadně. Při tom netřeba se ani zabývatí další otázkou, zda nešlo v souzené věci o příhodu v dopravě i proto, že posun vagonu nebyl prováděn parní neb elementární silou, nýbrž silou lidskou.

Čís. 17073.

Odpovědnost dráhy (zák. č. 27/1869 ř. z.).

Zavinění závoráře, který po přejíždění vlaku pootevřel závory, ačkoliv v té době již došla návštěva o příjezdu druhého vlaku.

Spoluzavinění řidiče povozu, který přešel trať pod pootevřenými závorami bez zachování potřebné pozornosti.

(Rozh. ze dne 12. října 1938, Rv I 3271/37.)

Žalobní nárok na náhradu škody způsobené žalobci dne 29. listopadu 1935 proti Československému státu (železniční správě) a Františku B., železničnímu zřízenci v T., uznal soud prvního stupně po právu jen proti prvnímu žalovanému, kdežto proti druhému žalovanému zamítl žalobu. Odvolací soud na odvolání žalobce a žalovaného státu potvrdil napadený rozsudek.

Nejvyšší soud uznal na dovolání žalobce a žalovaného státu právem, že žalobní nárok je proti oběma žalovaným ze dvou třetin důvodem po právu, kdežto z jedné třetiny že důvodem po právu není, a v té části žalobu zamítl.